

Người da gấu

Xưa có một anh thanh niên đi lính, rất dũng cảm, luôn luôn xung phong dưới mũi tên hòn đạn. Trong thời chiến, mọi việc đều ổn nhưng đến thời bình, anh bị thải hồi. Tên đại úy chỉ huy bảo anh tùy ý muốn đi đâu thì đi. Cha mẹ chết cả, quê hương không có, anh phải đến xin các anh cho ở nhờ, đợi đến khi nào lại có chiến chinh. Nhưng các anh đều nhần tâm nói:

- Chúng tôi không thể giúp chú được, chú phải tự lo liệu lấy thôi.

Anh lính có độc một khẩu súng, vác lên vai ra đi, anh đến một bãi đất hoang rộng, chỉ có mỗi một lùm cây. Anh buồn bã ngồi xuống gốc cây, nghĩ Tủ Bépì thân: - Mình không có tiền, chỉ biết nghề đi lính, nay thiên hạ thái bình, chúng đuổi mình về, trông chừng chết đói đến nơi.

Chợt nghe tiếng động, anh ngoảnh cổ lại thì thấy ở bên mình có một người lạ mặt, mặc áo xanh, trông lịch sự, chỉ phải có một cái chân ngựa ghê tởm. Người ấy nói:

- Ta biết anh thiếu gì rồi. Anh cần bao nhiêu tiền ta cũng cho, nhưng trước hết ta muốn biết anh có thật là tay gan dạ không vì ta không muốn tiêu uổng tiền.

Anh đáp:

- Đã làm lính lại còn nhát à? Ông cứ việc thử thách tôi đi.

- Được lắm, anh hãy trông lại đằng sau.

Người lính ngoảnh lại thì thấy một con gấu to gầm gừ chạy đến. Anh thét:

- Ái chà, ông ngoáy cho mày buồn lỗ mũi, để mày hết cẩu nhẩu nhé.

Rồi anh ngấm bắn trúng mũi gấu, gấu ngã lăn ra.

Người lạ nói:

- Ta công nhận anh gan dạ, nhưng còn điều kiện khác nữa.

Người lính biết rõ đây là quỷ, bèn đáp:

- Muốn điều kiện gì cũng được, miễn là không mất phần hồn.

Người áo xanh nói:

- Cái đó tùy anh. Trong bảy năm, cấm anh sờ đến nước, chải đầu, cạo râu, cắt móng chân móng tay, cầu Chúa; phải mặc chiếc áo ngoài và chiếc áo khoác ta đưa cho đây. Trong thời gian đó, nếu anh chết thì anh là người của ta; nếu anh sống thì anh sẽ được

tự do và giàu có suốt đời.

Người lính nghĩ đến thân mình cùng khổ, đã bao phen vào sinh ra tử, nên cũng nhận liều. Con quỷ cởi áo xanh đưa cho anh mà nói:

- Anh mặc áo này thì trong túi lúc nào cũng có vàng.

Rồi nó lột da gấu và nói:

- Da gấu này, anh sẽ trùm làm áo khoác và làm giường nằm, không được nằm giường nào khác. Từ nay anh mặc áo này, nên ta đặt tên anh là “Da Gấu”.

Nói xong con quỷ biến mất.

Người lính mặc áo, thò tay vào túi thấy tiền thì biết là con quỷ nói đúng. Anh bèn khoác da gấu, đi chu du thiên hạ, hưởng mọi thú vui, không bỏ qua cái gì khoái trá, tiêu tiền như rác.

Năm đầu, người anh trông còn tàm tạm được, nhưng đến năm thứ hai, trông anh như một con quái: tóc mọc che gần khắp mặt, râu xồm xồm xoàm như chổi xể, móng chân móng tay y như nanh vuốt, mặt cáu ghét giá như làm đất trồng rau cũng được. Ai thấy anh cũng tránh; nhưng anh đi đến đâu người ta cũng vẫn xếp chỗ cho ở, vì anh trả nhiều tiền và anh vung tiền ra làm phúc cho người nghèo để người ta cầu nguyện cho anh được sống qua thời hạn bảy năm.

Năm thứ tư, anh đến một quán trọ. Chủ quán không muốn cho anh trọ thậm chí chuồng ngựa cũng không cho ở, e rằng ngựa trông thấy anh thì khiếp. Thế nhưng khi “Da Gấu” móc ở túi ra một nắm tiền vàng thì chủ quán xiêu lòng, cho anh ở một buồng phía sau, nhưng cấm anh không được lộ mặt ra cho người khác thấy để quán trọ của hắn khỏi mang tiếng.

Một buổi tối, Da Gấu đang ngồi trong buồng, mong mỗi bảy năm chóng qua, thì nghe thấy tiếng khóc ở buồng bên cạnh. Anh vốn tốt bụng, chạy ra mở cửa thì thấy một cụ già tay ôm đầu khóc lóc thảm thiết. Da Gấu đến gần cụ già. Khi thấy anh, cụ đứng phắt dậy định chạy trốn. Nhưng nghe thấy anh nói tiếng người, cụ mới yên tâm. Da Gấu ngọt ngào dỗ cụ, cụ kể lể cho anh nghe là cụ đã tiêu hết vốn liếng, bây giờ cụ và ba cô con gái lâm vào cảnh nghèo khổ. Cụ không có tiền trả nhà trọ nên bị người ta bỏ tù.

Da Gấu nói:

- Nếu chỉ là vấn đề tiền, thì cháu có thừa thãi để giúp cụ.

Anh cho gọi chủ quán đến, trả tiền trọ cho ông cụ, lại còn cho ông cụ đáng thương thêm một túi vàng đầy.

Thế là ông cụ hết lo, nhưng không biết lấy gì trả ơn anh. Cụ nói:

- Anh hãy đến nhà tôi. Các con gái tôi rất đẹp, anh muốn lấy đứa nào thì lấy. Nếu nó

biết anh là ân nhân của tôi thì tất nó không từ chối đâu. Tuy anh trông có vẻ kỳ quặc thật, nhưng nó sẽ biết cách chải chuốt cho anh để coi.

Da Gấu thích lắm, đi theo cụ già.

Cô gái lớn trông thấy anh, khiếp sợ, rú lên và chạy trốn. Cô thứ hai không chạy, nhìn anh từ đầu đến chân rồi nói:

- Con chịu thôi, ai lại lấy một con vật không có mặt người làm chồng được? Gấu cạo lông, mặc áo như người ở đám xiếc hôm nọ còn thích hơn, vì ít nhất nó cũng diện áo kỵ binh và đeo bao tay trắng. Trông nó chỉ xấu xí, nhưng rồi cũng quen mắt.

Con gái út nói:

- Thừa cha, người đã cứu cha trong lúc hoạn nạn hẳn là người tốt. Nếu đã hứa trả ơn mà gả con gái cho người ta, thì cha phải giữ lời hứa.

Tiếc thay mặt Da Gấu bản thiu và lông lá, nên nhìn không thấy vẻ vui mừng đang tràn ngập trong lòng anh. Anh rút nhẫn ở ngón tay, bẻ làm đôi, đưa cho người yêu một nửa. Anh khắc tên anh vào nửa đưa cho nàng, dặn nàng giữ kỹ. Còn nửa nhẫn anh giữ, thì anh khắc tên người yêu. Khi từ già người yêu, anh dặn:

- Em ơi, anh còn phải đi chu du thiên hạ ba năm nữa. Nếu anh về thì chúng ta tổ chức lễ cưới. Nếu anh không về thì là anh đã chết, em được tự do lấy chồng khác.

Dặn xong, anh ra đi.

Cô dâu đáng thương mặc đồ tang. Mỗi khi nghĩ đến anh, cô lại giàn giụa nước mắt; còn hai chị thì dè bủ mĩa mai cô.

Chị lớn nói:

- Cẩn thận kẻo mà nát mất tay khi nó giơ cẳng bắt tay đấy!

Chị thứ hai nói:

- Liệu đấy. Gấu thích của ngọt, nếu nó thích cô, nó sẽ xơi cô mất.

Chị cả nói:

- Nhất nhất cô phải chiều theo ý nó, không thì nó cẩu nhẫu đấy!

Chị thứ hai lại nói:

- Đám cưới sẽ vui lắm nhỉ. Gấu là nhảy chúa giỏi.

Cô em mặc cho hai chị nói, không hề nao núng chút nào.

Còn Da Gấu thì vẫn đi lang thang đây đó làm điều thiện, bố thí cho người nghèo rất nhiều.

Ngày cuối cùng năm thứ bảy, Da Gấu lại đến ngồi ở lùm cây giữa bãi hoang. Một lát sau, anh nghe thấy gió ào ào rồi con quỷ hiện lên hằm hằm nhìn anh. Nó vút trả anh áo cũ và đòi anh cái áo xanh.

Da Gấu nói:

- Hăng hượm, anh phải tắm rửa cho tôi sạch sẽ đã.

Bất đắc dĩ, con quỷ phải lấy nước tắm cho Da Gấu, và chải đầu, cắt móng cho Da Gấu. Da Gấu lại ra về một chiến sĩ anh dũng và đẹp trai hơn trước nhiều. Khi con quỷ đã đi xa, anh thấy mình như trút được một gánh nặng.

Anh ra tỉnh mua một chiếc áo nhung đẹp, rồi ngồi một cỗ xe bốn ngựa trắng đi về nhà vợ. Không ai nhận ra anh. Ông bố vợ tưởng anh là một võ quan cao cấp, đưa anh vào buồng ba cô gái. Hai cô chị ngồi hai bên, mời anh ngồi giữa, rồi rót rượu, lấy món ngon nhất mời anh. Hai cô chưa từng thấy người đàn ông nào đẹp như anh. Cô em mặc tang phục, ngồi trước mặt anh, cúi gằm mặt xuống không nói năng gì. Khi anh ướm hỏi ông cụ có thuận gả một cô cho anh không, thì hai cô chị đứng phắt dậy, chạy vào buồng sắm sửa, vì cô nào cũng tưởng là mình sẽ được chọn làm vợ.

Khi người khách lạ còn lại một mình với cô em, thì người ấy lấy nửa nhẫn trong túi ra, bỏ vào một cốc đầy rượu vang và đưa cốc mời cô. Cô đỡ lấy cốc, uống cạn, và khi thấy nửa nhẫn ở đáy cốc, cô hồi hộp quá lấy nửa nhẫn đeo ở cổ ra chấp với nửa kia thì thấy ăn khớp như in.

Da Gấu liền nói:

- Em ơi, anh là chồng chưa cưới của em đây mà. Trước kia, anh đội lột gấu đến đây, nay anh lại mang hình người, sạch sẽ như xưa.

Rồi anh ôm chầm lấy cô hôn.

Bấy giờ, hai cô chị ăn mặc thật sang bước vào. Khi rõ chuyện công tử đẹp trai này là Da Gấu khi trước, hai cô tức giận vùng vằng bỏ đi.